

tægtskilder, som hidtil have været vore største, kunne blive forminskede, saa tror jeg, at man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa at faae andre Kilder til at give større Indtægter, end de hidtil have gjort. — Da jeg begjærede Ordet, var det første Spørgsmaal, som jeg agtede at berøre, kun ganske løseligt omtalt; men den ærede sidste Raler berørte dette Spørgsmaal noget mere, og naar jeg nu navnlig før sagde, at jeg mener vi skulde have vor Opmærksomhed henvendt paa, om der var andre Kilder, vi kunde opdage, hvorfra der kunde flyde Indtægter til Staten, saa tænker jeg navnlig paa Fiskeriet. Jeg tror, oor Opmærksomhed bør være henvendt paa at bringe Mere ud af Fiskeriet, end vi hidtil have gjort her i Danmark. Jeg tror, der er mange store Strækninger ved vore Kyster, der, jeg kan gjerne sige, ligge bræk, og hvor der ikke drives Fiskeri, saa at der hverken i statsøkonomisk Henseende vindes nogen Indtægt, og heller ikke for den Befolkning, der bor i disse Egne. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om der kunde gjøres Noget fra Statens Side for at opbhelpe Fiskeriet; jeg tror, at vi hidtil have været for sparsomme med at yde Midler i den Henseende. Paa hvilken Maade Fiskeriet skulde fremhjælpes, derom kan der være delte Meninger; jeg antager, at der kan være flere Maader, hvorpaa det kan ske. Den ærede sidste Raler mente, at det bedst kunde ske ved at anstille Undersøggelser i forskjellige Retninger. Det kan være meget godt; men jeg tror ogsaa, at der er andre Maader, hvorpaa man kunde komme Fiskeriet til Hjælp, navnlig ved at understøtte saadanne Mænd omkring ved Kysterne, som havde Lyst og Kraft til at drive Fiskeri. Jeg bor netop paa en Egn, hvor der er lange Kyststrækninger, og det er mig bekendt, at der er mange Mennesker der, som have Lyst til at drive Fiskeri, men som ikke kunne det, paa Grund af, at de mangle de fornødne Midler til at sætte selv et lille Fiskeri i Gang. Det kan maaske se ud til, som om jeg her taler paa enkelte Personers Begne, men det er slet ikke Tilfældet; jeg tænker paa Sagen i Almindelighed. Jeg mener, det var værd at gjøre et Forsøg, hvor man kunde finde saadanne Folk, som vilde være villige til at ofre deres Kræfter og deres Arbejde paa at bringe det til Noget med Fiskeriet omkring paa de forskjellige Steder af vore Kyster. Naar Fiskeriet kunde drives videre og blive til Noget, vilde det blive til Gavn ikke alene for de Folk, der selv drive Fiskeriet; men mange andre Mennesker, som bo i de samme Egne, kunde ligeledes have Nytte og Gavn deraf. Dette er nu i Enkelthederne; men jeg mener ogsaa, at vi paa det større Omraade skulde søge at gjøre Noget for at faae Mere ud af Fiskeriet, end vi hidtil have gjort. Det kan gjerne være muligt, at det ikke kunde være af Bøien at gjøre Begyndelsen med saadanne smaa Forsøg, og se, hvorledes det kunde gaa. Jeg har

ikke villet unblade at drage denne Sag frem her i Thinget, idet jeg vil henstille til den høitæredede Indenrigsminister, som jeg beklager ikke er tilstede i dette Dieblit, og tillige til det eventuelle Finantsubvalg, at have Opmærksomheden henvendt paa denne Sag. Der er et andet Spørgsmaal, som jeg vilde tillade mig at fremdrage her, og hvorigjennem jeg ogsaa tror, at der kunde gjøres Noget, for at Indtægterne kunde komme til at flyde bedre i de forskjellige Egne af Landet, end det nu er Tilfældet. Det er navnlig saadanne Egne, hvor jeg mener, at der kunde være Trang til bedre Kommunikationsmidler, navnlig saadanne Egne, som ligge isolerede og langtfra Jernbanestation, og saaledes ikke kunne have Nytte af de Kommunikationsmidler, der nu ere tilstede i Landet. Jeg sigter naturligvis til Jernbanerne. Vi have i de senere Aar ikke bevilget megen Bygning af Jernbaner, indtil vi heldigvis ifjor fik givet Bevillinger til at begynde paa Jernbaneanlæg. Jeg tror, at, naar vi først have begyndt, kunne vi al tid komme videre. Der er vel sagt, at vi skulde passé paa ikke at gaa alfor rask frem, og der kan være noget Sandt deri; vi skulde i de Spørgsmaal, vi behandle, gaae frem med en vis Forsigtighed; men jeg tror alligevel, at man, saavidt muligt, skulde imødekomme de Egne af Landet, som man finder virkelig kunde have ligesaavel berettiget Krav paa at komme i Betragtning i denne Retning som andre Egne. Vi have, som jeg før begyndte at sige, givet Bevillinger til Bygningen af flere Baner, navnlig i Sjælland og Fyen, men Sjælland staar tilbage, det vil sige, hvad det angaar at bygge Baner for Statskassens Regning. Jeg tvivler imidlertid meget paa, at saadanne Egne vilde faae nogen Bane, dersom man, som hidtil, skulde vente paa, at f. Ex. et privat Selskab vilde bygge en saadan. Skulde vi vente derefter, tror jeg, at man maaske aldrig fik nogen Bane, ialtsald vilde det vare meget længe. Ja, jeg kan gjerne sige det rent ud, jeg tænker noget paa den Egn, hvorfra jeg er. Som bekendt, ligger den Valgfreds, hvorigil jeg hører, meget isoleret og meget utilstillet med Hensyn til Kommunikationsmidler, ialtsald har den allerstørste Del af Kredsen meget langt til Jernbanestation. Dengang vi fik den nordvestsjællandske Jernbane, blev Ddssherred, tør jeg nok sige, paa en Maade sletmoderlig behandlet. Jeg gjorde dengang, hvad jeg kunde, for om muligt at faae en af Stationerne draget saa nær til Ddssherred som muligt, men det flæte ikke. Havde vi dengang kunnet faa en af Stationerne blot en Mil nærmere, f. Ex. til Svinninge, saa havde Kravet ikke været saa stort, som det nu er. Ddssherred er iøvrigt et frugtbart Land, der bliver derfra udført mange meget fede Kreaturer, nemlig Svin, og disse maa omtrent allesammen gaa paa Jernbaner, men det er virkelig meget besværligt for Folk, naar de mange Gange maa kjøre først 3 à 4 Mil med deres Svin og